

VYSLANCI * O DUŠIČKE * SANTIAGO A FÁTIMA * JASNÁ HVIEZDA RANNÁ

Listy Bdelost'

Nadkonfesný časopis pre hľadanie kresťanstva v Duchu a pravde (Jn 4.23,24)

STRANA 1 ČASOPIS SI MOŽNO OBJEDNAŤ NA: INFO@BDELOST.SK, ALEBO NA 0902-242493. ELEKTRONICKÁ (PDF) PODOBA ČASOPISU JE ZASIELANÁ BEZPLATNE. STACIÍ POSLAŤ VAŠU E-MAILOVÚ ADRESU VIAC O ČASOPISE: WWW.BDELOST.SK. ČASOPIS SI MOŽNO OBJEDNAŤ NA: INFO@BDELOST.SK, ALEBO NA 0902-242493. VIAC NA: WWW.BDELOST.SK.

Vyslanci

Kudy chodíme, hľadáme odpoveď. Lidský život je ustavičným hľadaním odpovedí. Kdo jsme a odkud jsme přišli? Jsme jako vyslanci, kteří přišli do cizí země, ale sotva dorazili, přikradl se nepřítel a nasypal jim do nápoje jed; když se napili, zapomněli, proč přišli, kdo jsou a odkud byli vysláni. Zapomněli jsme. Pohašla v nás vzpomínka na zlatý dům, na slunečnou zář společného posvátného domova. A přece nenacházíme skutečný klid, pokud znovu neobjevíme, co jsme ztratili. Náš život není do té doby naším pravým životem, nejsme to doopravdy my, kdo jej žijeme, a kdesi v snové hloubce svého přemítání o tom víme. Zapomněli jsme na své pravé jméno, jímž nás volali ve zlatém domě, a nevíme, jak se na ně rozpomenout.

A protože jsme jako vyslanci, kteří zapomněli, proč přišli, nerozpomínáme se ani na pravá jména druhých lidí; žijeme vedle nich a neuvědomujeme si, že i oni přišli ze zlatého domu jako my a že na jejich čele, zastřena šerým závojem, září někdejší nebeská hvězda. A přece je možno najít klíč, jímž se odmyká brána k pravé bytosti druhých lidí. I když si láska může počínat sebepošetileji, i když může být pro mnohé věci neuvěřitelně zaslepená, je i jediným klíčem, jímž se otvírá pohled na skutečnou krásu a důstojnost druhého člověka, tu, kterou měl ve zlatém domě. Láska odkrývá pravou tvář světa, protože dovede vytušit za zlým jeho původní, dobrou podstatu, jako by věděla, že každé zlé se kdysi zrodilo ze zasutého, zapomenutého dobrého.

(úryvok z románu Parzifal)

Obsah

Pavel Křišťan	2	Vyslanci
Neale Donald Walsch	3	O malé dušičce a Slunci
Paolo Coelho	5	Santiago a Fátima
Charles Andrew Coates	7	Jasná Hviezda Ranná
Margaret F. Powersová	14	Stopy v piesku

Listy Bdelosť. Nadkonfesný časopis pre hľadanie kresťanstva v Duchu a pravde v zmysle Jn 4.23,24. Vychádza mesačne, v elektronickej i papierovej podobe. Zodpovedný redaktor: Peter Kmetek. Vydáva: občianske združenie Hnutie Bdelosť, P.O.Box 17, 810 00 Bratislava 1. **Objednávky:** Časopis si možno objednať poštou, cez internet na info@bdelost.sk alebo telefonicky/SMS na 0902-242493. Elektronická podoba zasielaná do e-mailovej schránky je bezplatná - na jej objednanie stačí poslať e-adresu. Dobrovoľné príspevky na účet občianskeho združenia Hnutie Bdelosť sú vítané. **Bankové spojenie:** OTP Banka Slovensko, názov účtu: Hnutie Bdelosť, č. účtu: 8183497/5200. **Internetová stránka:** www.bdelost.sk.

O malé dušičce a Slunci

Text: Neale Donald Walsch
Preklad: Stáňa Vitouňová
Obrázok: Elsässer

Byla jednou jedna malá dušička a ta řekla Bohu, „Já vím, kdo jsem!“

A Bůh řekl, „To je báječné! Kdo jsi?“

A malá dušička vykřikla, „Já jsem světýlko!“

Bůh se ze široka usmál. „Velmi správně!“ Zatlaskal. „Uhodla jsi.“

A malá dušička zářila štěstím, protože přišla na to, s čím si lámaly hlavu všechny dušičky v království.

„Teda,“ říkala si malá dušička, „to je senzace!“

Ale brzy už jí nestačilo jenom vědět, kdo je. Malá dušička v sobě cítila podivné nutkání a chtěla teď to, kým je, skutečně zažít. A tak šla zpátky k Bohu (což vůbec není špatný nápad pro každou dušičku, která opravdu chce být tím, kým je) a řekla, „Ahoj Bože! Když teď vím, kdo jsem, mohu to také prožít?“

A Bůh řekl, „Chceš říct, že chceš prožít to, kým už jsi?“

„No,“ odpověděla dušička, „vědět, kdo jsem, je jedna věc, ale skutečně to prožít je něco jiného. Já chci vědět, jaký je to pocit, když je člověk světýlko!“

„Ale ty už přece jsi tím světýlkem!“ opakoval Bůh a znovu se pousmál.

„Ano, ale já to chci prožít!“ plakala malá dušička.

„Dobrá,“ pravil Bůh a usmál se pod vousy, „Že mně to hned nenapadlo. Ty jsi měla vždycky ráda dobrodružství.“

Pak se výraz Božího obličejce změnil. „Je tu jen jedna věc...“

„Jaká?“ tázala se malá dušička.

„No, na světě je pouze světlo, nic jiného. Vidíš, já jsem stvořil jenom to, co jsi, a proto pro tebe nebude jednoduché zažít, kdo jsi, neboť neexistuje nic, co nejsi.“

„Cože?“ zeptala se malá dušička, která teď byla celá popletená.

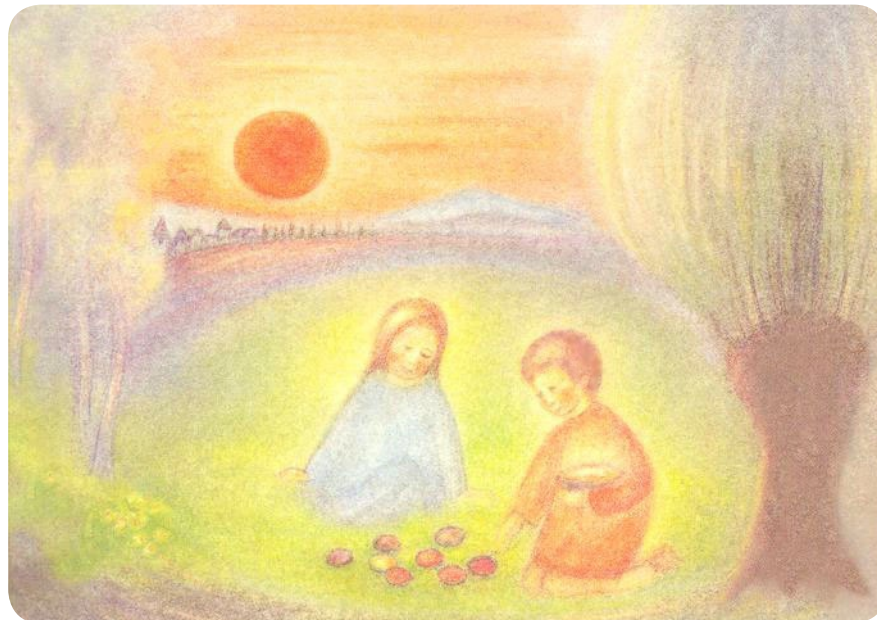
„Představ si,“ řekl Bůh, „že jsi svíčka ve slunci. Tam je tvoje pravé místo. Jsou tam s tebou miliony, miliardy jiných svíček a všichni dohromady tvoříte sluníčko. A to sluníčko by nebylo sluníčkem, kdybys tam ty chyběla. Nebo kdyby chyběla jakákoli jiná svíčka... to už by nebylo to pravé sluníčko, protože by tak nezářilo. Ale otázka zní, jak můžeš prožít, že jsi světýlko, když se nacházíš uprostřed světla.“

„Hm,“ broukla si malá dušička, „ty jsi Bůh, tak něco vymysli!“

Bůh se opět usmál. „To už jsem udělal,“ řekl. „Protože si neuvědomuješ, že jsi světýlko, když stojíš ve světle, obklopujím tě temnotou.“

„Co je to temnota?“ otázala se malá dušička.

Bůh odvětil: „To je to, co nejsi.“

„Budu se té temnoty bát?“ popotahovala malá dušička.

„Jenom když budeš chtít,“ odpověděl Bůh. „Vůbec se není čeho bát, pokud se nerozhodneš, že se bát chceš. Vidíš, my sami jsme strůjci všeho. Stále něco předstíráme.“

„Aha,“ řekla malá dušička a oddechla si.

Bůh potom vysvětloval, že pokud chce člověk něco prožít, objeví se pravý opak. „Je to velký dar,“ řekl Bůh, „protože jinak se nedá zakusit vůbec nic.“

„Neuvědomila by sis teplo bez chladu, nahoře bez dole, rychle bez pomalu. Nevěděla bys, kde je levá bez pravé, tady bez tam, teď bez potom.“

„Takže,“ řekl Bůh na závěr, „až budeš obklopena temnotou, nehroz jí, nekříč na ní, ani ji nezatracuj.“

„Raději buď světýlkem ve tmě a neměj kvůli tomu zlost. Tak budeš moci zažít, kdo jsi, a všichni ostatní to také ucítí. Dovol svému světýlku, aby zářilo tak silně, že každý uvidí, jak jsi jedinečná!“

„Ty si myslíš, že mohu ostatním ukázat, jak jsem jedinečná?“ zeptala se malá dušička.

„Samozřejmě!“ uculoval se Bůh. „To víš, že můžeš! Ale nezapomeň, ‘jedinečná’ neznamená ‘lepší’. Každý je svým způsobem jedinečný! Ale hodně lidí na to zapomnělo. Když ty však budeš dávat svou jedinečnost najevo, odváží se toho i oni.“

„No tohle,“ řekla malá dušička a tančila, poskakovala, smála se a vyskala radostí.

„Já mohu být tak jedinečná, jak chci, hurá!“

„Ano, a můžeš začít hned teď,“ řekl Bůh, který tančil, poskakoval, smál se a vyskal radostí spolu s malou dušičkou. „Čím chceš být jedinečná?“

„Čím chci být jedinečná?“ opakovala malá dušička. „Tomu nerozumím.“

„No,“ vysvětloval Bůh, „být světýlkem znamená být něčím zvláštním, lišit se od ostatních. A lišit se můžeš čímkoli. Třeba tím, že budeš hodná. Nebo tím, že budeš laskavá. Nebo tím, že budeš vynalézavá. Nebo trpělivá. Napadá tě něco jiného, jak by ses mohla lišit?“

Malá dušička chvíli seděla beze slova. „Přišla jsem na hodně způsobů, jak bych se mohla lišit!“ vykřikla poté malá dušička. „Mohu pomáhat. Mohu být štedrá. Mohu být přátelská. Mohu být ohleduplná!“

„Ano!“ souhlasil Bůh, „a v každém okamžiku můžeš být vším najednou nebo se lišit kterýmkoli dílčím způsobem. To všechno můžeš, protože jsi světýlko.“

„Já vím, co chci být, já vím, co chci být!“ oznámila malá dušička s bezbřehým nadšením. „Chci být jedinečná tím, že budu odpouštět. Copak to není zvláštní, když budu odpouštět?“

„Ale ano,“ ujistil Bůh malou dušičku. „To je velice zvláštní.“

„Dobře,“ řekla malá dušička. „Tím budu. Chci odpouštět. Chci zažít, jaké to je, když někomu odpustím.“

„V pořádku,“ řekl Bůh, „ale je tady jedna věc, kterou bys měla vědět.“

Malá dušička začala ztrácet trpělivost. Pořád jako by se objevovali nové a nové komplikace.

„A jaká?“ povzdechla si malá dušička.

„Neexistuje nikdo, komu bys mohla odpustit.“

„Nikdo?“ malá dušička nechápavě zírala na Boha.

„Nikdo!“ opakoval Bůh.

„Všechno, co jsem stvořil, je dokonalé. Mezi všemi tvory není ani jediná dušička, která by byla méně dokonalá, než ty. Rozhlédni se kolem sebe.“

Až teď si malá dušička všimla, že se kolem shromáždil veliký dav. Zdaleka široká - z celého království - přišly dušičky, protože se rozneslo, že naše malá dušička vede tento neobvyklý dialog s Bohem, a každý chtěl být při tom.

Malá dušička hleděla na bezpočet jiných dušiček, které se tady sešly a musela dát Bohu za pravdu. Žádná nevypadala méně nádherně, méně velkolepě či méně dokonale než malá dušička sama. Shromážděné dušičky vypadaly jako zázrak a šla z nich taková záře, až musela malá dušička přivířit oči.

„Komu bys tedy chtěla odpustit?“ zeptal se Bůh.

„S tebou ale není žádná legrace!“ reptala malá dušička. „Já jsem chtěla vědět, jaké to je, když někomu odpustím. Chtěla jsem poznat, jaký je to pocit být jedinečná tím, že odpustím.“

A malá dušička zažila, jaké to asi je, když je člověk smutný.

V tu chvíli však z davu vystoupila přátelská dušička. „Neboj se, malá dušičko,“ pravila, „já ti pomohu.“

„Vážně?“ rozzářila se malá dušička. „Ale jak?“

„Dám ti někoho, komu bys mohla odpustit.“

„To bys udělala?“

„Samozřejmě!“ zašvitořila přátelská dušička. „Vejdou do tvého příštího života a provedu něco, za co bys mi mohla odpustit.“

„Ale proč? Proč bys to dělala?“ ptala se malá dušička. „Ty, která jsi tak naprosto dokonalá! Ty, která vibruješ takovou rychlostí, že vytváříš oslnivé světlo! Proč bys měla chtít snížit své vibrace natolik, že tvé čiré světlo ztemní a zhoustne? Proč bys měla ty, která jsi tak lehoučká, že tančíš po hvězdách a pohybuješ se královstvím rychlostí své myšlenky, vstoupit do mého života a stát se tak těžkou, že mi provedeš něco zlého?“

„To je jednoduché,“ řekla přátelská dušička. „Udělám to, protože tě miluji.“

Malá dušička vypadala, že jí odpověď překvapila.

„Nediv se,“ řekla přátelská dušička, „tys pro mě učinila totéž. Copak si nevzpomínáš? Ach, vždyť jsme spolu tančily mnohokrát. Tančily jsme napříč celými věky, veškerým časem. Na tolika místech jsme si spolu hrály! Tys na to prostě zapoměla.“

„Měj na paměti, kdo jsem.“

„Obě jsme prožily všechno. Byly jsme nahoře i dole, nalevo i napravo. Byly jsme tady a tam, nyní i potom. Byly jsme mužem i ženou, dobrem i zlem - obě jsme byly oběťmi i pachateli.“

„Setkaly jsme se už mnohokrát; jedna vždy poskytla té druhé skvělou a ideální příležitost vyjádřit a prožít to, co je.“

„A tak,“ vysvětlovala dál přátelská dušička, „vejdu i do tvého příštího života a tentokrát budu 'ta špatná'. Provedu ti něco opravdu ošklivého a ty pak můžeš zažít, jaké to je mi odpustit.“

„Ale co mi děláš?“ ptala se malá dušička s trochou nervozity v hlase, „co zlého mi provedeš?“

„Ále,“ mrkla na ní přátelská dušička, „něco už vymyslíme.“

Potom jako by přátelská dušička zvažněla a pronesla tichým hlasem, „Máš pravdu v jedné věci.“

„V jaké?“ chtěla vědět malá dušička.

„Budu muset zpomalit své vibrace a velmi ztěžknout, abych ti mohla ublížit. Budu muset předstírat, že jsem něco, co se mi ani vzdáleně nepodobá. Proto tě prosím o jednu jedinou laskavost na oplátku.“

„Ach, žádej, co chceš! Cokoli si přeješ!“ křičela malá dušička a začala tančit a zpívat, „Budu odpouštět, budu odpouštět!“

Pak si malá dušička všimla, že je přátelská dušička podivně tichá.

„Tak co tedy?“ zeptala se malá dušička. „Co pro tebe mohu udělat? Ty jsi takový anděl, že mi pomůžeš!“

„Jistěže je tato přátelská dušička anděl!“ přerušil je Bůh. „Každý je anděl! Pamatuje si: poslal jsem vám samé anděly!“

A malá dušička teď toužila ještě víc než předtím po tom, aby mohla přání přátelské dušičky vyplnit. „Co pro tebe mohu udělat?“ zeptala se malá dušička znovu.

„Ve chvíli, kdy tě udeřím a srazím tě na kolena,“ odvětila přátelská dušička, „ve chvíli, kdy ti provedu to nejhorší, co si vůbec dokážeš představit - v té chvíli...“

„Co?“ přerušila ji malá dušička, „co...?“

„Přátelská dušička teď už jen šeptala. „Měj na paměti, kdo jsem.“

„Ach ano, budu!“ vykřikovala malá dušička, „slibuji! Vždycky si tě budu pamatovat takovou, jaká jsi právě teď, právě tady!“

„Dobře,“ řekla přátelská dušička, „protože, víš, já budu muset předstírat tak věrohodně, že zapomenou, kdo skutečně jsem. A jestli si mě ty nebudeš pamatovat takovou, jaká opravdu jsem, možná budu žít v zapomnění strašně dlouho. A když já zapomenou, kdo skutečně jsem, třeba zapomenou i ty, kdo jsi, a budeme obě ztraceny. Pak už by nás zachránila jen nějaká jiná dušička, která by nám oběma připomněla, kdo jsme.“

„Né, my nezapomeneme!“ slibovala znovu malá dušička. „Já si budu pamatovat, kdo jsi! A budu ti děkovat za to, žeš mi dala takový dar - možnost zakusit, jaké to je být tím, čím jsem.“

A tak se dušičky dohodly. A malá dušička vstoupila do nového života a radovala se z toho, že je světýlko, což je velmi výjimečné, a že je výjimečná tím, že odpouští.

A malá dušička napjatě čekala, až bude moci vychutnat pocit, že je odpouštějící, a až za to bude moci poděkovat nějaké dušičce, která jí to umožní.

A kdykoli se malá dušička v tomto novém životě setkala s nějakou novou dušičkou, ať už jí ta nová dušička přinesla radost nebo trápení - a zejména tehdy, když jí přinesla trápení - měla malá dušička na paměti, co řekl Bůh.

„Pamatuje si,“ usmál se tehdy Bůh, „poslal jsem vám samé anděly.“

Santiago a Fátima

Paolo Coelho

„Prišiel som ti povedať niečo veľmi jednoduché,“ povedal Santiago. „Chcem, aby si sa stala mojou ženou. Lúbim ťa.“

Dievčine sa vyliala voda z džbánu.

„Budem tu na teba čakať každý deň. Prešiel som púšťou hľadajúc poklad, ktorý sa má nachádzať neďaleko pyramíd. Preto bola vojna pre mňa prekliatím. Teraz je dobrodením, lebo môžem byť pri tebe.“

Konečne sa objavila dievčina, ktorá nemala čierne šaty. Na pleci niesla džbán, hlavu mala prikrytú závojom, ale tvár mala odhalenú. Chlapec sa k nej priblížil, aby sa spýtal na alchymistu.

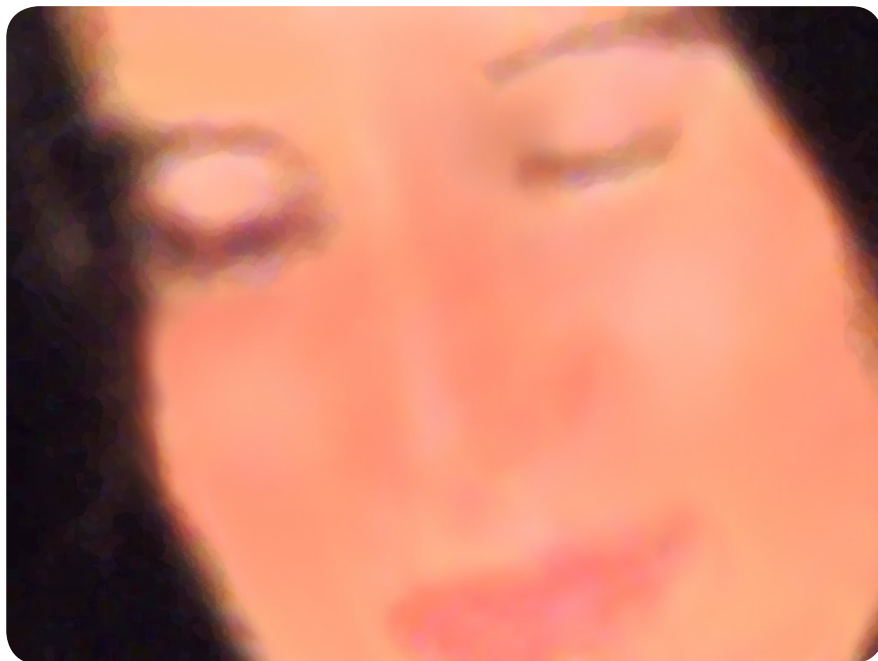
V tej chvíli sa zdalo, že zastal čas a pred chlapcom sa v plnej sile zjavila Duša sveta. Keď zazrel jej čierne oči, jej pery, ktoré sa nevedeli rozhodnúť, či sa usmiať alebo mlčať, pochopil najdôležitejšiu a najmúdrejšiu časť Reči, ktorou hovorí svet, a ktorej môžu porozumieť všetci ľudia na svete vo svojich srdciach. Je to Láska, staršia ako človek i ako samotná púšť, ktorá sa objaví vždy s tou istou silou, keď sa stretnú dva páry očí tak, ako sa stretli tieto dva páry očí pred studňou. Pery sa napokon rozhodli pre úsmev, a to bolo znamenie, na ktoré tak dlho čakal a ktoré hľadal pri ovciach, v knihách, v krištáli i v tichu púšte.

Bola tu čistá Reč sveta bez vysvetliviek, pretože Vesmír na svojej púti nekonečným priestorom žiadne vysvetlivky nepotrebuje. Všetko, čo si chlapec v tej chvíli uvedomoval, bolo, že stojí pred ženou svojho života, a ona to iste bez zbytočných slov pochopila tiež. Bol si tým istejší ako čímkoľvek na svete, aj keby mu rodičia alebo rodičia jeho rodičov hovorili, že skôr, ako sa ožení, musí mať peniaze, s vyvolenou musí chodiť a riadne sa zasnúbiť. Kto také čosi hovorí, iste nikdy nepočul Reč sveta, lebo keď sa do nej ponoríme, ľahko pochopíme, že na svete jestvuje človek, ktorý čaká na svoju druhú polovicu, nech je to už uprostred púšte alebo uprostred veľkomesta. A keď sa takíto dvaja ľudia stretnú a ich oči sa prekrížia, všetka minulosť i všetka budúcnosť stratí význam a jestvuje iba tento okamih, a tá neuveriteľná istota, že všetko pod slnkom bolo napísané tou istou Rukou. Rukou, ktorá pre-

búdza Lásku, a ktorá pre každého, kto pod slnkom pracuje, odpočíva a hľadá poklady, stvorila blízku dušu. Lebo bez toho by sny ľudského rodu nemali žiadny zmysel.

„Osud,“ pomyslel si chlapec.

Priblížil sa k dievčine. Znova sa usmiala. A on sa usmial tiež.

„Ako sa voláš?“ spýtal sa.

„Volám sa Fátima,“ povedala dievčina s očami upretými do zeme.

„Také meno majú aj niektoré ženy v krajine, odkiaľ pochádzam.“

„To je meno Prorokovej dcéry,“ odpovedala Fátima. „Priniesli ho k vám naši bojovníci.“

Nezná dievčina hovorila o bojovníkoch s hrdoťou.

Potom nabrala do džbánu vodu a odišla. A Santiago zostal dlho sedieť pri studni a pochopil, že levantský vietor mu kedysi priviaval do tváre vôňu práve tejto ženy, i to, že ju ľúbil ešte skôr, ako sa dozvedel o jej jestvovaní a že láska k nej mu pomôže nájsť všetky poklady sveta.

Na druhý deň sa chlapec vrátil ku studni a čakal na dievča. Chvíľu po tom prišla Fátima s džbánom po vodu.

„Vojna sa jedného dňa skončí,“ povedala dievčina.

Santiago sa zahľadel na datľovníky v oáze. Bol pastierom. A tu je veľa oviec. Fátima bola pre neho dôležitejšia ako poklad.

„Bojovníci hľadajú svoje poklady,“ povedala, ako keby vedela, na čo chlapec práve myslí. „A ženy z oázy sú hrdé na svojich bojovníkov.“

Potom opäť naplnila džbán vodou a odišla.

Každý deň chodil Santiago ku studni a čakal na Fátimu. Rozprával jej o svojom pastierskom živote, o starom kráľovi i o obchode so sklom. Spriatelili sa a okrem pätnástich minút strávených s ňou sa Santiagovi zvyšok dňa neznesiteľne vliekol. Keď boli v oáze asi mesiac, vodca karavány zvolal všetkých na poradu.

„Nevieme, kedy sa vojna skončí, takže nemôžeme pokračovať v ceste,“ povedal.

Ludia sa rozišli. Santiago sa aj v to popoludnie stretol s Fátimou a porozprával jej o zhromaždení.

„Na druhý deň po našom prvom stretnutí si mi hovoril o láske. Potom si ma naučil krásne veci, ako napríklad Reč a Dušu sveta. Vďaka tomu som sa postupne stala súčasťou teba.“

Chlapec počúval jej hlas a zdal sa mu krajší ako šum vetra v lísti datľovníkov.

„Už veľmi dávno som bol tu, pri tejto studni a čakal som ťa. Nedokážem si spomenúť na svoju minulosť, na Tradíciu, na spôsob, akým muži očakávajú ženy a ako sa správajú k ženám púšte. Od detstva som sníval, že púšť ma obdarí tým najkrajším darom v mojom živote. A ten dar som napokon dostal, si ním ty.“ Santiago sa chcel dotknúť jej ruky.

„Rozprával si mi o snoch, o starom kráľovi, o poklade. Hovoril si mi aj o znameniach. A ja sa preto nebojím ničoho, pretože práve tieto znamenia ťa priviedli ku mne. A tak som súčasťou tvojho sna, tvojho Osobného príbehu, ako tomu hovoríš ty. Preto chcem, aby si pokračoval v smere, akým si sa pustil. Ak budeš musieť vyčkať koniec vojny, výborne. Ak však budeš musieť odísť skôr, choď tam, kam ti káže tvoj príbeh. Vietor síce mení duny, púšť je však stále rovnaká. A tak to bude aj s našou láskou.“

„Osud,“ povedala. „Ak som súčasťou tvojho Príbehu, jedného dňa sa iste vrátiš.“

Po tomto stretnutí s Fátimou sa Santiaga zmocnil smútok. Láska si vyžaduje byť s milovanou osobou.

Nasledujúci deň to všetko povedal Fátime.

„Púšť si odvádzajú našich mužov a nie vždy ich vracia späť,“ odvetila mu. „Už sme si na to zvykli. A oni naďalej žijú v oblakoch, ktoré nepriťahujú dažď, vo zvieratách, ukrývajú sa medzi kameňmi, vo vode,

čo štedro prýšti zo zeme. Stanú sa súčasťou všetkého, stanú sa Dušou sveta. Niektorí sa vrátia a vtedy sú všetky ostatné ženy šťastné, pretože aj muži, na ktorých ony čakajú, sa môžu jedného dňa vrátiť. Predtým som sa dívala na tieto ženy a závidela im ich šťastie. Teraz aj ja budem mať na koho čakať. Som ženou púšte a som na to hrdá. Chcem, aby môj muž kráčal slobodne, tak, ako vietor, ktorý presýpa duny. Aj ja chcem vidieť svojho muža v oblakoch, vo zvieratách, vo vode.“

*Jestvuje ešte
dokonalejšia láska,
než tá, ktorá túži
milovanú osobu
vlastniť. Je to láska,
ktorá chce milovanú
dušu spasit'...*

Christian Morgenstern

Santiago sa vybral za Angličanom. Chcel mu porozprávať o Fátime. Prekvapilo ho, že Angličan si vedľa svojho stanu postavil malú piecku. Bola to čudná piecka, s priehľadnou nádobou navrchu. Angličan prikladal do ohňa drevo a pozoroval púšť. Oči sa mu leskli trochu viac ako v časoch, keď čítal jednu knihu za druhou.

„Toto je len prvá fáza mojej práce,“ povedal Santiagovi. „Musím oddeliť nečistú síru. Aby som to dokázal, nemôžem mať strach z neúspechu. Pretože práve strach z neúspechu mi až doteraz bránil v pokusoch

o Veľké dielo. A až teraz začínam to, čo som mohol robiť už pred desiatimi rokmi. Som však šťastný, že som nemusel čakať dvadsať rokov.“

A naďalej prikladal do ohňa a hľadel do púšte. Santiago zostal pri ňom, až kým zapadajúce slnko nesfarbilo púšť do ružova. Vtedy pocítil nesmiernu túžbu ísť až tam a zistiť, či ticho môže odpovedať na otázky, čo ho trápia.

Nejaký čas bezcieľne kráčal púšťou tak, aby mal datľovníky z oázy stále na dohľad. Načúval vetru a pod nohami cítil kamene. Občas našiel mušľu, a vedel, že kedysi dávno bola púšť obrovským morom. Potom si sadol na kameň a nechal sa zhypnotizovať obzorom pred sebou. Nedokázal pochopiť Lásku bez pocitu vlastníctva; Fátima však bola ženou púšte a ak ho to niekto mohol naučiť, bola to jedine púšť. Možno mu púšť vysvetlí, čo je láska bez pocitu vlastníctva.

A využil tento okamih, aby sa poďakoval za to, že je naplnený láskou k jednej žene. „Keď milujeme, všetko má väčší význam,“ pomyslel si.

Jeho srdce mu však hovorilo iné veci. Hrdo mu rozprávalo príbeh o pastierovi, ktorý opustil svoje ovce a vybral sa za snom, ktorý sa mu prisnil po dve noci. Hovorilo mu o Osobnom príbehu, i o mnohých mužoch, ktorí urobili to isté, a išli hľadať vzdialené krajiny či krásne ženy, pričom museli čeliť ľuďom svojej doby, ich názorom a predsudkom. Celý ten čas mu rozprávalo o cestách, objavoch, o knihách a veľkých zmenách.

Santiago si kľakol na kolenná a rozplakal sa. Ďakoval Bohu, že uveril svojmu Osobnému príbehu, že kedysi stretol starého kráľa, kupca, Angličana i Alchymistu. A predovšetkým za to, že v púšti stretol ženu, vďaka ktorej pochopil, že ani Láska nemusí odradiť muža od naplnenia Osobného príbehu.

Pozn. red.: Tento text vznikol vyčlenením jednej dejovej línie z románu *Alchymista*.

Jasná Hviezda Ranná

Charles A. Coates

Jn 1.29-39; Mt 25.1-10;
Zjv 22.16,17,20.

Nemožno pochybovať o tom, že pravdy späté s druhým príchodom Pána boli už dlhé roky predmetom veľkého záujmu veriacich. Ani nemožno poprieť, že dietky Božie tieto pravdy široko-ďaleko prijali. Je to veľmi pozoruhodná črta ciest Božích s Jeho svätými, že za posledných stopäťdesiat rokov sa týmto pravdám venovalo toľko pozornosti. Často sa zdôrazňoval ich význam. Bezpochyby okamih Pánovho príchodu sa priblížil a je tu už čas, keď sa máme prebudiť zo spánku (Rim 13.11). V pohľade na túto skutočnosť želám si predstaviť vám prečítané state Písma a verím, že ich prijmete do srdca v ich sviežosti a sile ako prítomnú službu Pánovu.

Chcem položiť dôraz na **osobnú známosť s prichádzajúcim Pánom**. Takí, čo sa osobne s Ním nezoznámili, nemôžu mať veľa túžby po Jeho príchode. A myslím, že veľkou známkou osobnej známosti s Ním je vyhľadávanie spoločenstva s Ním. Nemôžem veriť, že takí, čo nevyhľadávajú spoločenstvo s Ním teraz, príliš túžia po Jeho príchode.

Stať, ktorú som prečítal z Jána 1, ukazuje nám, ako sa dvaja učeníci osobne zoznámili s Kristom. On bol tak predstavený ich srdciam a boli tak priťahovaní k Nemu, že ich jedinou túžbou bolo byť v jeho spoločnosti. Nuž, milovaní bratia a sestry, predkladám vám to, lebo som presvedčený, že toto je jediný prostriedok, ktorý nás urobí „pripravenými“ v náklonnostiach pre návrat Ženícha a urobí nás schopnými v súlade s Duchom a nevestou povedať: „Príď!“. Je dobré čítať knihy a spytovať Písma o tomto predmete, ale treba nám viac ako toto, aby sme boli „pripravení“ stretnúť sa s Ním.

Predpokladám, že sa prihovám k veriacim v Pána Ježiša Krista. Viete, že vaše hriechy sú vám odpustené. Radujete sa z istoty, že jedinou obeťou Kristovou ste navždy urobili dokonalými (Žid 10.14). Pokiaľ ide o pripočítanie hriechu, prostredníctvom krvi vášho Spasiteľa ste čisti. Ste ospravedlnení. Musíme začať týmto. Treba mať očistené svedomie a Ducha ako božské puto s Kristom v sláve, skôr ako Kristus môže byť skutočným predmetom srdca. On sa nám tu predsta-

vuje najprv ako Baránok Boží, potom ako Ten, čo krstí Duchom Svätým, a napokon ako predmet, ktorý priťahuje a uspokojuje srdcia tých Svojich.

Boh sa nemohol dať poznať ako Ten, čo požehnáva človeka, pokým nebol oslávený v záležitosti hriechu. Lenže Baránok Boží šiel na miesto hriechu, aby ho odstránil obeťou Seba samého, a prvý dôsledok Jeho smrti bol, že „opona chrámu roztrhla sa na dve časti od vrchu až do spodku“. Bola tu otvorená cesta pre Boha, aby vystúpil v najplnšom požehnaní a v sláve neobmedzenej milosti. Boh je Spasiteľ Boh. Ak tu je niekto, kto pociťuje, že si zasluhuje smrť a súd, môžem ti povedať, že Baránok Boží šiel na smrť a vytrpel rozsudok, aby odstránil každú prekážku, ktorá stála medzi tvojou dušou a Božím požehnaním. Môžem povedať každému kajúcemu hriešnikovi – každému, kto verí v Ježiša, že nielen sa spravodlivým spôsobom odstránila každá prekážka, ale spôsob, akým sa odstránila, je najobdivuhodnejším a najpožehnanejším svedectvom **lásky Božej**. „Boh však dokazuje svoju lásku k nám tak, že Kristus zomrel za nás, keď sme boli ešte hriešni.“ (Rim 5.8).

A teraz Baránok Boží sa posadil vo všetkom svetle a sláve Otcovho trónu. Utvorila sa žiarivá cesta z hĺbky smrti a súdu k výškam slávy. Sledujeme túto cestu cez otvorené nebesá k pravici Božej. Môžeme tam vstúpiť. Nijaký úskok pekla nemôže odlúčiť vykúpených od Vykupiteľa alebo zabrániť Mu doviest’ „mnohých synov k sláve“. Jeho jedinou obeťou sme navždy urobili dokonalými. Svedomie máme očistené, máme pokoj s Bohom. Každý veriaci v Ježiša je pred Bohom v nekonečnej účinnosti krvi Baránka a v očiach Božích je „belší ako sneh“.

Potom ďalej Syn Boží ako vzkriesený a oslávený krstí Duchom Svätým. Jeho smrťou sme očistení od všetkého, čo liplo na nás ako na deťoch Adama, a teraz prostredníctvom daru Ducha Svätého máme puto s Ním na mieste, kde je. Všetko, čo milosť Božia uskutočnila pre nás dielom Kristovým, udialo sa preto, aby sme mali puto s Ním. Je to nepredstaviteľné požehnanie. Sme očistení, aby sme boli spojení s Tým, ktorý nás očistil. Ale beda, treba sa obávať, že pri mnohých Duch Svätý je zarmútený a obmedzovaný a nemá voľnosť uskutočňovať v srdciach veriacich toto puto s Kristom. Kde

to tak je, veriaci žne málo úžitku z Ducha. Bežná, normálna činnosť Ducha utvára puto náklonnosti medzi veriacim a Kristom. A samozrejme toto by malo za následok, že On sa stáva predmetom našich srdc a Jeho spoločnosť je hlavným želaním našich duší.

Veľký zisk, ktorý máme vlastnením Ducha, je ten, že On spôsobuje, aby sláva Kristova žiarila do našich srdc, a toto vidíme obrazne v týchto dvoch učeníkoch, ktorí počuli Jánove slová. Sláva Kristova im zažiarila do srdc a oddelila ich od všetkého. Boli pripravení pre spoločenstvo s Ním. On totiž zatienil všetko iné a stal sa zvrchovaným predmetom pre ich náklonnosti. Predtým boli učeníkmi najväčšieho služobníka Božieho na zemi, ale keď Syn Boží predstavil sa ich srdciam, opustili Jána Krstiteľa. Sláva Kristova im zatienila všetko a podmanila im srdcia. Túžili po jedinej veci a jedinou vec hľadali – Jeho spoločnosť. A toto dokazuje, že museli mať poňatie o Jeho láske. Možno neboli schopní vysvetliť to, ale Jeho láska sa im zakorenila do srdc. Je to láska, ktorá túži po spoločenstve so svojim predmetom. Otec ich priťahoval ku Kristovi, pričom im dával pochopenie pre požehnanie Kristovej lásky. A dnes to nie je inakšie, milovaní bratia. Chcel by som, aby sme všetci mali pochopenie tohto v svojich srdciach. Otec prostredníctvom Ducha účinkuje, aby dnes vyvolal ten istý výsledok. Dúfam, že mnohí tu prítomní spoznali zo skúsenosti realitu týchto vecí. Ak nie, mali by sme sa prebudiť v srdci a skúmať vo svedomí svoj stav.

Vyznávame, že sme nasledovníci Krista a On v tejto chvíli spytuje naše srdcia skúmovou otázkou: „Čo hľadáte?“. Ach, **On vie**, čo hľadáme, ale On vyzýva naše srdcia, aby sme boli donútení vydať svedectvo. Je dobre, keď zavše sme donútení vydať počet za seba. Nuž sme pripravení na takúto výzvu? Sme tak voľní od sveta a tak oslobodení od telesných záľub a pohnútok, že môžeme bez rozpakov odpovedať na túto výzvu? Vydávajú hodiny času, ktorý trávime osamote, svedectvo o tom, že túžime po Ňom? Alebo sme zamestnaní obchodnými knihami, novinami a tisícami vecí, ktoré patria k tomuto životu a svetu – hoci si možno zavše vzdychneme na našej únavnej ceste a Duch Boží možno príležitostne obráti naše duše smerom k nebu, pričom máme túžbu dýchať ovzdušie božskej lásky v spoločenstve s Kristom –, takže vôbec

nemožno povedať, že naozaj vyhľadávame Jeho spoločnosť?

Tí dvaja, ktorých cestu sledujeme, boli pripravení pre túto výzvu. Áno, musela im zunieť nanajvýš milo v ušiach, pričom im dávala dôveru a povzbudenie. Veď práve po takej výzve im túžili srdcia. Ona im dávala príležitosť prejavíť sa a uviesť ich do kontaktu s Ním. Nuž, milovaní, je to tak s nami? Sú naše duše ako ‚vozy môjho ochotného ľudu‘ (Pp 6.12), aby sme bežali za Ním? On chce, aby tí, čo Jeho milujú, ‚zdedili majetok‘ a On ‚naplní ich poklady‘. On hovorí: „Tí, čo ma zavčas hľadajú, nájdu ma.“. Nechže to tak je, aby sme Ho nasledovali celým srdcom, aby sme boli schopní zodpovedať Jeho výzvu vážnou otázkou: „Učiteľu, kde bývaš?“

Pánova požehnaná, milostivá odpoveď: ‚Poďte a uvidíte!‘ nám určite často osviežila srdce. Sú to obdivuhodné slová, ak zvážime, čo obsahujú. On ich pozval, aby prišli a videli, kde býva. Som presvedčený, že aj najmladšie dieťa v Kristu inštinktívne pochopí, že Duch Boží nám podáva v týchto slovách oveľa hlbšiu myšlienku, než myšlienku materiálneho miesta prebývania. Sláva, ktorá upútala srdcia týchto dvoch učeníkov k tomuto Požehnanému, bola **morálna** sláva – sláva božských dokonalostí a lásky, ktorú spoznať a vážiť si mohli len pomazané oči. A miesto, kde On býva, hovorí našim srdciam o morálnom mieste prebývania, ktoré je súčasťou pre Neho. Slovom, títo dvaja učeníci Ho chceli spoznať **v Jeho vlastnom kruhu**, a Jeho láska im udelila slobodu tohto kruhu.

V spojitosti s týmto predmetom chcel by som vám pripomenúť inú stať Písma, totiž Ján 20.11-20. Tam nachádzame iné srdce upútané na Neho, ktoré Ho nasledovalo a hľadalo. Nuž čože boli najlepšie veci tejto zeme pre srdce Márie Magdalény? Náboženský svet slávil v Jeruzaleme svoj najväčší sviatok, lenže pre ňu to neznamenal nič. Tisíce ľudí bolo vzrušených politickou situáciou, ale nástojčivé politické otázky nemali miesta v jej srdci. Bez pochybností poznala starosti o tento život ako každý z nás, lenže tie neovládali jej myseľ. Ona mala len jeden **žiaľ**, ako učeníci v kapitole 1 mali len jeden **predmet**. Jeho **prítomnosť** tvorila pre srdcia učeníkov nový svet, kým Jeho **neprítomnosť** urobila starý svet pre srdce Márie pustým a bezútešným. Nemožno povedať, že bola silná vo **viere** alebo **nádeji**, ale vyjadřila obdivuhodnú **LÁSKU** k Jeho požehnanej Osobe. „Vzali môjho Pána.“

Možno mala nejasnú predstavu o tom, kde On býva, lenže bola to tá istá náklonnosť, čo viedla tam tých dvoch učeníkov spýtať sa: „Rabbi, kde bývaš?“, ktorá ju pohla povedať: „Pane, ak si ho ty odniesol, povedz mi, kam si ho položil, a ja si ho vezmem.“. A ten istý hlas, ktorý povedal: „Poďte a uvidíte!“, otvára jej nový svet večnej lásky a privádza ju vedome do nového spojenia so Sebou samým, mimo všetkej pustoty tohto javiska smrti, keď jediným slovíčkom „Mária!“ povoláva ju do prítomnosti Svojej nezmeniteľnej a živej lásky.

On sa zjavuje Márii, ako obrazne tamtým dvom učeníkom, v **Svojom vlastnom kruhu** a robí ju doručovateľkou obdivuhodného posolstva, ktoré bolo úplným odhalením všetkého, čo obsahujú slová: ‚Poďte a uvidíte!‘. Nebolo už možné dotýkať sa Ho a poznať Ho v starom spojení, ‚podľa mäsa‘, ale prostredníctvom Ducha možno sa Ho dotýkať na Jeho novom mieste ako Toho, ktorý vystúpil k Svojmu Otcovi. On zaujíma nové miesto, lenže On chce mať Svojich bratov dokonale spojených so Sebou na tomto novom mieste. „Vystupujem k svojmu Otcovi a vášmu Otcovi, k svojmu Bohu a vášmu Bohu.“ Takto nás pozýva, aby sme prišli a videli, kde býva, a mali účasť s Ním.

Nech však nik z nás nemyslí ľahkovážne o tejto obdivuhodnej výsade, lebo On ju mohol zaistiť pre nás iba **Svojou smrťou**. Ako ľudia z mäsa nikdy sme nemohli mať spojenie s Kristom a ak by On nebol zomrel, nikdy by sa nám nemohla udeliť táto svätá výsada. Nech je požehnané Jeho meno. On v Svojej smrti odstránil na slávu Božiu všetko, čím sme boli ako deti Adama. Jeho smrť ukončila náš príbeh ako ľudí v mäse pred Bohom a v prítomnosti nekonečnej lásky zbavila nás každej stopy toho, čo bolo nesúce pre túto lásku. Veď ako by sme mohli byť voľní a šťastní v Jeho spoločnosti, ak by sme toto nevedeli? Ako by si mohol robiť na nás nárok ako na Svojich bratov na nejakom inom základe? Právom Ho môžeme uctievať za triumf Jeho lásky.

Keď do toho vnikáme, naše srdcia sú priťahované k Nemu a v duchu sme mimo všetkého, čo je zo sveta a mäsa. A pokým nepoznáme niečo z tejto reality, nie sme „pripravení“ na Jeho príchod.

Účinok Máriinho posolstva bol, že učeníci sa zhromaždili mimo všetkého, čo bolo z človeka. Boli oddelení od všetkého, pretože Kristus bol všetkým pre ich srdcia. Jeho láska im osvetľovala srdcia.

Za zatvorenými dverami, ktoré vylučovali náboženského človeka podľa mäsa, mali spoločenstvo s Kristom a boli naradostení. Svet im bol len javiskom Jeho zavrhnutia a smrti. A takto boli spôsobilí, aby ich On vyslal do sveta hájiť Jeho záujmy. Toto bol začiatok kresťanstva. Viete si predstaviť, čím by bola cirkev, keby si zachovala svoju prvú lásku? Hlúčikom srdc oddaných Kristovi a uspokojených Jeho spoločnosťou a láskou, kráčajúcich v postavení cudzincov, ktorí sú zavrnutí tu na zemi a verní Jemu. Ak toto správne pochopíme, určite budeme plakať nad dnešným stavom cirkvi.

Teraz prejdem k druhej stati Písma, ktorú sme čítali na počiatku. Mt 25. Táto stať je veľmi dôležitá, lebo znázorňuje tri predmety: 1. prvú lásku cirkvi, 2. opustenie tejto lásky, 3. prebudenie a oživenie tejto lásky, aby múdre panny boli ‚pripravené‘ pre Ženícha.

1. „Panny si vzali lampy a vyšli v ústrety ženíchovi.“ Nemám v úmysle tento raz zamestnávať vás nerozumnými pannami, ktoré predstavujú žalostný stav vyznávajúcich kresťanov, ktorým chýba realita kresťanských požehnaní. Rozumné panny predstavujú hlúček pravých svätých, čo majú ‚v svojich nádobách olej‘, totiž prijali Ducha Svätého. Všetci takíto na počiatku vyšli v ústrety Ženíchovi. Ich srdcia boli zamestnané Ním samým a oni opustili každú pozemskú spoločnosť, aby sa tešili spoločenstvu s Ním. Práve toto ich charakterizovalo – oni vyhľadávali Jeho spoločnosť. Toto je veľká známka prvej lásky.

2. „Ale keď ženích meškal, všetky začali driemať a zaspali.“ Tu máme zobrazený stav, ktorý nasledoval za žiarivosťou Turíc. Ako skoro musel Pán povedať: „Mám však proti tebe to, že si opustil svoju prvú lásku.“ (Zjv 2.4). On stratil Svoje miesto v ich srdciach a ak je to tak, tu kresťan drieme a spí. Možno to znie ako protizmyselné tvrdenie, ale nepochybujem o tom, že tu môže byť veľa práce, námahy, vytrvalosti a mnoho vernosti so zreteľom na mnoho vecí, hoci srdce pritom drieme a spí. (Viď Zjv 2.2-5). Veď akú cenu má poznanie Písma alebo správny pohľad na proroctvo a cirkevné zásady, ak nám srdcia driemu? Možno sa spýtaš, čo znamená driemať a spať. Myslím si, že tu ide o stratu povedomia nášho spojenia s Kristom, takže veriaci sa usídlili tu na zemi. Ak naše srdcia stratia povedomie nášho spojenia s Kristom, určite začneme zmýšľať pozemsky. A práve toto sa prihodilo cirkvi.

„Veď všetci hľadajú len svoje, a nie čo je Krista Ježiša.“, hovorí Pavel Filipanom, a znova: „Lebo mnohí žijú tak, ako som vám často o nich hovoril a teraz aj s plačom hovorím... a myslia len na zemské veci.“. Práve toto priviedlo cirkev do stavu duchovnej slabosti a úpadku, v ktorom sa dnes nachádza. Panny začali driemať a zaspali.

3. „Avšak o polnoci strhol sa krik: Hľa, ženích, vyjdite mu v ústrety!“ Tu vidíme, ako Boh zasiahol, aby ako výsledok zaistil zástup, ktorý je „prípravený“ stretnúť sa so Ženíchom. Nazdávam sa, že nikto nemôže poprieť tento pozoruhodný Boží zásah v histórii cirkvi. Každý z nás má z neho osoh, poniektorí možno veľký osoh. Reformácia bola hlasným krikom, ktorý sa rozozvučal široko-ďaleko uprostred tmy, a nasledovali iné hnutia, ktoré hoci nepriťahovali takú istú verejnú pozornosť, predsa vyvolali ďaleko hlbší duchovný výsledok medzi mnohými... Minulé i naše storočie bolo svedkom opätovného objavenia a získania mnohých vzácných právd, ktoré cirkev nepoznala odo dní apoštolov. A za posledné roky bola pozoruhodným spôsobom srdciam veriacich predstavená Osoba Kristova a požehnané spojenie svätých s Ním v novom stvorení. Nemožno pochybovať, že prebúdajúci krik: „Hľa, Ženích!“ zaznel veľmi jasne. Neostalo to ani bez účinku. Veď mnohí opustili náboženské spoločnosti a ľudské systémy, v ktorých sa nachádzali. Na každý pád sa v istej miere vyšlo a lampy sa pristrojili.

Verím, že je to pre nás veľmi dôležité, aby sme rozpoznali pravú povahu prítomného svedectva Ducha Svätého. Je to predstavenie samého Krista srdciam tých, čo sú Jeho vlastníctvom. Často sme počuli, že bod odklonu je bodom nápravy, bodom uzdravenia. Bod odklonu v cirkvi nastal vtedy, keď **Kristus** stratil Svoje prvé miesto v srdciach tých Svojich. A niet nijakej nápravy, pokým ho On znova nezíska. Niektorí si mysleli, že krik: „Hľa, Ženích!“ bol obrazom opätovného oživenia prorockej pravdy. Nepochybne Boh vo Svojej milosti dal v 19. a 20. storočí veľa svetla o prorockve, ale ono bolo len nevyhnutným sprievodom právd týkajúcich sa „Krista a zhromaždenia“. Neverím, že Duch Boží by nás chcel zamestnávať len púhym sledom prorockých faktov. Jeho poslanie je predstaviť istú Osobu. A nemôžem svojich mladých bratov dosť varovať pred množstvom literatúry o prorockých predmetoch, ktoré sú v obehu. Knihy a spisy, kto-

ré vás zamestnávajú púhymi udalosťami a údajmi, a najmä tie, čo spájajú súčasné udalosti s prorocktvom, treba dať bokom. Aký účinok vyvolajú? Príliš veľmi zamestnávajú duše tým, čo sa deje na svete, a som si istý, že Duch Boží sa nesnaží toto konať. On chce predstaviť našim srdciam Toho, ktorý je v sláve, a už teraz nás oddeliť pre spoločenstvo s Ním, pre Jeho spoločnosť, mimo všetkého, čo sa deje tu na zemi.

„Vtedy vstali všetky panny a pristrojili si lampy.“ Tu vidíme účinok polnočného krik. Keď sa predstaví Osoba Toho Prichádzajúceho, hneď to vyvolá cvičenie srdca. V duši vzniká otázka: „Som súci pre Neho?“. Ak tu nie je takéto cvičenie, je tu jasný dôkaz, že duša spí. Cvičenie každého prebudeného srdca vedie k objavu, že si treba pristrojiť lampu, že tu je niečo, čo treba súdiť a odstrániť, aby sme boli vedome súci pre Toho Prichádzajúceho. Keď máme srdcia ožiarené Jeho láskou, uvedomujeme si, že sme súci pre Neho. Tu nejde o to, že Jeho obeťou sme naveky urobení dokonalými, že sme očistení Jeho krvou, ale o to, že prostredníctvom Ducha máme vedomie svojej súcosti pre Neho. Mnohí veriaci, ktorý nemá nijaké pochybnosti o účinnosti Jeho diela, nemá ani zďaleka vedomie, že je súci pre Neho, a kde je to tak, tam si treba pristrojiť lampu. Túto súcosť nedosiahneme bez pohybu a nechže dá Boh každému z nás schopnosť pristrojiť si lampu.

Sú tri kroky, ktoré nás privedú k tejto vedomej súcosti pre Krista prostredníctvom Ducha Božieho, ak sa Jemu nekladú prekážky.

1. „S Kristom som ukrižovaný a nežijem už ja, ale žije vo mne Kristus. A kým teraz žijem v tele, žijem vierou v Syna Božieho, ktorý si ma zamiloval a seba samého vydal za mňa.“ (Gal 2.20). Pavel si bol vedomý lásky, ktorá ho na svoje vlastné útraty zbavila všetkého, čo bolo pre ňu nesúce. Všetko, čím bol ako dieťa Adama, zmizlo v smrti Kristovej pred Božou tvárou, a on bol tak v súlade s tým – tak to dosiahol vo svojej skúsenosti –, že mohol povedať: „S Kristom som ukrižovaný.“. Pokiaľ išlo o otázku žiť pre Boha, neuznával nič iné ako aby Kristus žil v ňom. A Ten, ktorý ho oslobodil od všetkého, čo liplo na ňom ako na človekovi v mäse, v prítomnosti božskej lásky, bol teraz predmetom jeho srdca. Keď vravíš: „Ach, kiežby som len bol súci pre Krista! Ale nemôžem napraviť biedne vlastné ja a nedokážem sa ho zbaviť.“, bol by som rád, keby

si sa zamyslel nad nekonečnou láskou, ktorá sa nám tu predstavuje. Syn Boží sa podujal v láske odstrániť všetku svoju nesúcosť, a aby to uskutočnil, vydal Seba samého. On sa podrobil smrti, aby ma oslobodil od môjho vlastného ja a aby ma mal pre Seba samého. A prostredníctvom Jeho smrti som oprávnený byť pri Bohu a Jeho Synovi ako ten, ktorý je oslobodený od všetkého, čo liplo na mne ako na dieťati Adama. Ak to uskutočňujeme, musíme byť tiahnutí k Pánovi. Niektorí povedali: „On očistil základ, aby ho mohol vlastniť.“ Je to veru obdivuhodná chvíľa v histórii duše, keď si uvedomí, že ju **miluje Syn Boží**. Je to nanajvýš požehnané poznať Ho v Jeho veľkosti a sláve a vedieť, že tu je večné puto lásky medzi Ním a mnou – lásky, ktorá na svoje vlastné uspokojenie a na svoje vlastné útraty odstrániť všetko, čím som v morálnom ohľade ako príslušník Adamovho pokolenia, takže môžem byť voľný v prítomnosti tejto lásky. Duch Svätý by chcel ožarovať naše srdcia svetlom tejto lásky. A ak svetlo a teplo tejto lásky preniká nám srdcia, potom dávame temným a bezcenným modlám tejto zeme, ktoré sa často cenia a prechovávajú, miesto, ktoré im právom patrí, teda vzdávame sa ich, a nebo sa stáva najpríťažlivejším miestom kvôli Osobe, ktorá je tam. Nemáme len púhe vyslobodenie, ale osobnú lásku Vysloboditeľa.

2. „Lebo aj ten, ktorý posväcuje, aj tí, čo sú posväcovaní, všetci sú z jedného. Preto sa nehanbí menovať ich bratmi, keď hovorí: Tvoje meno vyrozprávam svojim bratom, uprostred zhromaždenia ti budem spievať chválospevy.“ (Žid (Hebr) 2.11-12). Tu máme ďalšie rozvinutie toho, čo vypôsobila Jeho láska. Tu nejde len o to, že všetka naša nesúcosť ako tých, čo patrili k pokoleniu Adama, sa odstrániť v Jeho smrti, ale teraz sme spojení s Tým, ktorý ju odstránil. Sme z Neho. Pochádzame z Neho. „Všetci sme z jedného.“ Nie je to posvätené mäso. Nie sme v mäse spojení s Kristom, ako nesprávne učí moderná teológia. Naše mäso nie je zahrnuté v slovách „všetci z jedného“. Je to nové stvorenie, v ktorom sme úplne oddelení od mäsa, spojení v živote a príbuzenstve so vzkrieseným Kristom, takže Jeho Otec je náš Otec a Jeho Boh náš Boh. On sa nehanbí menovať nás bratmi, pretože v tomto novom stvorení, v poriadku tohto nového stvorenia niet nerovnosti medzi Ním a tými, ktorých On posväcuje. Všetci sme z jedného. Nechže nám Duch Svätý osvieti

srdcia slávou a láskou tohto obdivuhodného spojenia s Kristom.

3. „Ak ťa neumyjem, nemáš so mnou podielu.“ (Jn 13.8). Taká je láska Kristova, On nemôže byť uspokojený bez našej spoločnosti. Je isté, že Jeho kňazstvo, Jeho kňazská činnosť nás má povzniesť nad každý tlak tu na zemi, aby sme mohli mať radosťný podiel s Ním v svätyni. Preto nám umýva nohy, aby nás zbavil vplyvov toho súčasného javiska, aby sme mohli mať podiel s Ním. Pre tento cieľ nám Ho predstavuje Duch Svätý v Písmach a vo všetkej pravej službe, aby nám boli srdcia tiahnuté zo zeme, kde On nie je, k javisku Jeho povýšenia a slávy. On túži po našej spoločnosti. Jeho láska si túžobne žela deliť sa s nami o radosti toho požehnaného sveta, kam On odišiel, a oboznamovať nás s Otcovou prítomnosťou – slovom, mať nás blízko Seba.

Nuž, milovaní bratia, svieti svetlo tejto veľkej lásky jasne do našich srdcí? Viem, že tieto vzácnosti sú naozaj pre všetkých veriacich, ale nebudú **nám** na osoh, pokým si ich neprivlastníme. Sú to veci, ktoré treba dosiahnuť skúsenosťou cvičením duše. Každý kúsok Kanaánu, od Dánu po Beéršebu patrilo ako dar Boží dieťatam Izraela, lenže museli ho prevziať do vlastníctva a **nevladnili** viacej než to, na čo stúpili svojou nohou. Mnohí z nás poznajú dôverne tieto state Písma, ale pýtam sa seba samého a potom každého tu prítomného: Je **láska Kristova** prítomným svetlom a radosťou našich srdcí? **Ak nie, treba si pristrojiť lampu**. Je to požehnané dielo Duchu Svätého, udržiavať svetlo Kristovej lásky v našich srdciach – On by chcel živiť plameň lásky v našich dušiach – lenže nebude to tak, ak upadneme do driemot pozemského zmýšľania. Tiež sa to neuskutoční bez našich vnútorných zápasov. Lampu si treba pristrojiť. Odvážim sa tvrdiť, že pri každom z nás sa nájdú veci, ktoré prekážajú Duchu Božiemu. Ale ak sa nám srdcia naozaj prebudili, potom s radosťou dáme stranou všetko, čo prekáža Tomu Svätému, a čo Ho zarmucuje. Možno niektorí z nás majú putá so svetom, ktoré sa nikdy nepretrhli. Mnohí veriaci sa podobajú dvom mužom, ktorí jednej tmavej noci nasadli do člna, aby sa preplavili na druhý breh rieky. Niekoľko ráz sa snažili zaveslovať, no nepribližovali sa k druhému brehu. Napokon zistili, že zabudli uvoľniť lano, ktorým bol čln pripútaný k brehu rieky. Milovaní bratia, nemáme nijaké putá s týmto svetom, ktoré

treba prerušiť, putá, ktoré prekážajú nášmu duchovnému pokroku a zarmucujú Ducha Svätého, pričom zapríčiňujú, že svetlo Božej lásky horí tak nejasne v našich srdciach? „Prebuď sa, ty, čo spíš, a vstaň spomedzi mŕtvych, a zažiari ti Kristus.“ (Ef 5.14).

Možno nás to bude niečo stáť, keď si budeme chcieť pristrojiť lampy, ale ktože dokáže zmerať zisk? Prosté oko ťa nevyhnutne privedie k pristrojenej lampe. Srdce, v ktorom má Kristus prvé miesto, určite dôsledne odsúdi a vzdá sa všetkého, čo nie je Kristus. Potom je lampa pristrojená a celé telo je „svietiace“, „plné svetla“ (Lk 11.34). Toto je prvá láska. Kristus je všetko a duša si uvedomuje, že je súca pre Neho. Prebudené panny s pristrojenými lampami sa vrátili späť k bodu, kde sa odchýlili. Potom boli „pripravené“ pre návrat Ženícha.

Enoch v svoj deň bol „pripravený“. Vôbec nie je prekvapujúce, že Boh ho preniesol. Tristo rokov chodil stranou pozemského lomozu a kriku morálne súci pre Boha a jeho prenesenie bolo, možno povedať, primeraným zakončením takého behu života. Prenesenie nebolo pre neho veľkou morálnou zmenou. Jeho okolnosti sa veľmi obdivuhodne zmenili, to pripúšťam, ale morálne bol po stáročia „s Bohom“. Bol morálne súci pre prenesenie. Bol „pripravený“. Nemyslím si, že jeho odchod spôsobil medzeru v politických alebo spoločenských kruhoch tej doby. Po stáročia bol bokom všetkého toho.

Aj Eliáš bol stranou modlárskeho národa pred svojím prenesením. Nemal nijakého podielu na behu vecí okolo seba. Morálne bol „pripravený“ odísť z tohto sveta. Nechže nám Boh dá, aby sme v tomto zmysle boli „pripravení“ pre návrat Ženícha! Verím, že zvláštna služba Pánova v súčasnej dobe chce vyvolať tento výsledok a všetka činnosť Ducha Svätého má tento cieľ. Nech nám Boh dá, aby sme vedeli, ako dosiahnuť zisk z toho všetkého. Nechže sa Kristus stane tak skutočne naším pokladom, aby naše srdcia boli s Ním, aby ako výsledok toho naše bedrá boli opásané a lampy horiace a my boli podobní ľuďom, ktorí očakávajú svojho Pána.

Teraz prejdem na pár minút k Zjaveniu 22.16, 17, 20. V tomto poslednom predstavení sa Pána Ježiša srdciam tých Svojich je niečo tak nevýslovne pôvabné a drahé, čo nám upútava srdce neobyčajnou silou. V takom stručnom rámci zriedka kedy

možno nájsť taký rozsiahly pohľad na Jeho požehnanú Osobu v rozmanitých charakterových črtách, takú kombináciu titulov, ktoré na Neho poukazujú.

Najprv máme pôvabné meno osobné, v ktorom sa nám dal poznať, sväté a spasiteľné meno – „Ja, Ježiš“. Keď sa takto predstavuje našim srdciam, vari nám nepripomína nevýslovnú milosť, v ktorej sa tak hlboko ponížil, aby božskú lásku uviedol do kontaktu so všetkým našim hriechom a zármutkom? Keď myslíme na toto meno, Betlehem, Nazaret, breh Galilejského jazera sa nám v novej sviežosti vynárajú v srdci a obdivuhodný príbeh z Golgoty je votkaný do jeho drahých slabík. „Ja, Ježiš.“ Ako nás toto meno uvádza späť k chvíli, keď naše malomocné duše pocítili Jeho očisťujúci dotyk po prvý raz, keď po prvý raz položil Svoju nežnú a mocnú ruku na nášho nepokojného a horúčkovitého ducha, keď po prvý raz prúdila z Neho uzdravujúca sila ako odpoveď na slabý dotyk viery, keď po prvý raz hudba Jeho hlasu naplnila nám srdcia šťastím, keď sme Ho počuli povedať: „Odpúšťajú sa ti hriechy... choď v pokoji!“ a veľký pokoj nám zaplavil svedomie, zmietané pochybnosťami a strachom.

Lenže táto kniha zjavuje Ho v inom svetle. Oči mal ako ohnivý plameň, hlas ako hučanie mnohých vôd, trón slávy je Jeho právoplatné miesto, na čele mal mnoho korún, na rúchu a páse kráľovské meno. A predsa k Svojim hovorí: „Ja, Ježiš“. Lebo pre nich ešte stále má Svoje meno spasiteľnej lásky. Čo by mohlo byť pôvabnejšie pre naše srdcia?

„Ja, Ježiš, poslal som svojho anjela osvedčovať vám tieto veci v zhromaždeniach.“ Tu Ho vidíme ako Proroka, ktorý oznamuje myšlienky a cesty Božie, nie však v dôvernej náklonnosti, ako keď Otcovo meno robí známym Svojim bratom, ale týmto administratívnym spôsobom, ktorým z času na čas oznamuje pravdu Božiu, ako to vyžadujú potreby v zhromaždeniach Jeho svätých. Pre tento cieľ je tu istý prostriedok oznámenia, istá sprostredkovateľská osoba: „Ja... poslal som svojho anjela.“ Nemožno pochybovať, že Pán v tejto záležitosti koná ešte stále podobným spôsobom. On posielal istú službu prostredníctvom nejakej vyvolenej nádoby alebo nádob, službu, ktorá je primeraná stavu Jeho svätých a súčasným cestám Božím v skutočnej histórii cirkvi. Kto môže pochybovať o tom, že tu bola taká zvláštna služba v dňoch Luthera

a Darbyho, nevriac už o menej známych. Pravda Božia primeraná Jeho súčasným cestám sa zves-tovala v dňoch týchto mužov „v zhromaždeniach“. Samozrejme, neoznámilo sa nijaké nové zjavenie, ale zvlášť sa do popredia dala pravda potrebná v tej dobe. Až do konca môžeme to očakávať a počítať s tým. Kiežby sme vždy mali ucho, aby sme počuli súčasné Pánovo svedectvo v zhromaždeniach.

„Ja som koreň a rod Dávidov.“ Jahveho vyvole-nie a zaslúbenia v zvrchovanej milosti urobili Dá-vida veľkým. Všetko, čím bol Dávid pred Bohom, pochádzalo od Jahveho. Jahvemu vďačil za všetku slávu a moc svojho kráľovstva. Jahve bol zdrojom všetkých týchto zaslúbení kráľovskej slávy – kto-ré sa tiahnu celým Písmom – zaslúbení, ktoré sú spojené s Dávidom a jeho semenom. Ako tomu rozumiem, práve toto nám vyjadruje výraz: „Ja som koreň... Dávidov.“ Všetko, čo patrí Jahvemu, jasným spôsobom preberá Ježiš. Božstvo Mesiáša – na ktorom zreteľne trvá 1. kapitola listu Židom – vyžaruje takto najjasnejším spôsobom.

Ako koreňu Dávidovmu sa Mu poskytujú za-sľúbenia, ale ako rod Dávidov bude ich dedič ako človek. On príde skoro, aby uviedol všetku slávu, aby si ozdobil čelo poctami Mesiáša a vládol pred Svojimi, ktorí Ho predišli. On príde predstaviť vo Svojej Osobe a zaistiť Svojou mocou všetko, čo je zaslúbené v proroctvách Starého testamentu. Keď sa stal človekom, zdedil tituly a pocty Mesiáša a On ich ešte vezme na Seba verejne a rozvinie ich. „Pán Boh mu dá trón jeho otca Dávida. A kraľovať bude nad domom Jakubovým na veky a jeho kráľovstvu nebude konca.“ (Lk 1.32,33).

„Ja, Ježiš“ vedie naše srdcia späť k dňom Jeho poníženia a naplňa ich myšlienkami lásky, ktorá sa tak hlboko ponížila, aby nás získala a zaistila pre Seba. „Rod Dávidov“ nám zapaluje srdcia pred-tuchou blížiaceho sa dňa slávy, ktorá bude skoro žiariť od pólu k pólu a od rieky ku končinám zeme. Čo však vyplňa prechodné obdobie medzi dňom Je-ho poníženia a dňom Jeho vlády? Kým tmavá noc Jeho zavrnutia vrhá na všetko tu svoj tieň, kým cirkev, zhromaždenie žiali nad neprítomnosťou Že-nícha, kým si ľudia robia nárok na Jeho dedičstvo, kým úpadok a odpadnutie vyznačuje vo veľkej mie-re to, čo nesie Jeho meno, čo je zdrojom a radosťou viery? Je to On sám, ktorý je skrytý pred zrakom spiaceho sveta, ale žiari nám do srdíc v nebeskom lesku a pôvabe ako „jasná ranná hviezda“.

Preto „nespime teda ako ostatní“, lebo len prebudené a bedlivé oko je posilnené Hviezdou na oblohe. Ak zmeškáme požehnanú príležitosť, ktorú máme teraz, poznať svojho Spasiteľa a Pána v tomto charaktere, nikdy ju nebudeme mať znova. V deň slávy sa bude vyznačovať inými črtami, ale ako Jasnú Rannú Hviezdu možno Ho poznať iba počas noci Jeho zavrnutia. Veľa vzácnych výsad patrí tým, ktorí sú nekonečnou milosťou povolani poznať Ho v dobe Jeho zavrnutia a nie posledná z týchto výsad je požehnaná dôvernosť osobného poznania Jeho samého ako jasnej rannej Hviezdy. Márna sláva tohto sveta, vlastné vyvyšovanie a sa-moľúbosť nevernej cirkvi vyvoláva len bolesť a žiaľ v srdci, ktoré takto pozná Pána. Pre také srdce spo-číva tieň Jeho zavrnutia na všetkom **tu na zemi**, zatiaľ čo každý lúč, ktorý vysielá táto Hviezda, je ožiarený božskou láskou, ktorá priťahuje do svojho vlastného kruhu každého, kto ju pozná. Ak som stratil svet a jeho veci, čo som získal? Mám istú Osobu a lásku tejto Osoby pre svoje srdce. A keď myslím na to, kto je táto Osoba a ako mi priniesla božskú lásku, a ako tiahne moje srdce k Sebe do nevýslovnej scény božských náklonností, potom začínam okúšať božské uspokojenie.

Preto môžem povedať: „Príď!“ Duša musí byť uspokojená, skôr ako môže povedať: „Príď!“ Hovorím: „Príď!“, lebo poznám vzácnosť Osoby a všetkého, čo uvedie. Tak sa zo všetkého toho ra-dujem v srdci, tak žijem v poznaní Jeho samého, že nemôžem inak ako vraviť: „Príď!“ Je to spon-tánný výraz uspokojeného srdca, ktoré pociťuje nezmerateľnú biedu a stratu javiska, kde On nie je. Je to aj výraz náklonnosti nevesty, ktorá Ho túži vidieť, ako On zaujíma čestné a vysoké miesto tam, kde raz bol zomrel.

Účinok toho, že Ho naozaj poznáme ako JASNÚ HVIEZDU RANNÚ, je ten, že v súlade s Duchom a nevestou vravíme: „Príď!“ Lampy máme pristro-žené: sme „pripravení“. Sme duchovne súci pre To-ho, ktorý prichádza. Nechže je to tak s nami.

Pozn. red.: „Žid 10.14“: Hebr 10.14. * „opona...“: Mt 27.51. * „sa posadil...“: Mt 22.44. * „doviesť mnohých...“: He-br 2.10. * „Otec... účinkuje...“: Jn 6.44. * „Pp 6.12“: skôr odkaz, než citát. Pieseň piesní. Velpieseň Šalamúno-va. * „Veď všetci...“, „Lebo mnohí...“: Flp 2.21; 3.18-19. * „naše storočie...“: spis bol napísaný v 20-om storočí. * „listu Židom...“: listu Hebrejom. * „nespime teda...“: 1 Sol 5.6. * **Preklad:** Bohuslav Koša. * Redakčne krátené.

Istý muž mal jednej noci sen. Snívalo sa mu, že kráča po pláži s Pánom. Oblohou prebleskovali scény z jeho života; a pri každej si všimol dva rady stôp v piesku: jedny patrili jemu, a druhé Pánovi.

Keď oblohou preletela posledná scéna, pozrel sa späť na stopy v piesku. Všimol si, že mnohokrát pozdĺž jeho životnej cesty tam bol iba jeden rad stôp. A uvedomil si, že to bolo práve v tých najbiednejších a najsmutnejších obdobiach jeho života. To ho veľmi zronilo, a opýtal sa na to Pána.

„Pane, Ty si povedal, že keď sa rozhodnem nasledovať Ťa, budeš už so mnou stále. Ale ja som si všimol, že v tých najťažších dobách môjho života je iba jeden rad stôp. Nechápem, prečo keď som Ťa potreboval najviac, si ma opustil.“

Pán odvetil: „Môj predrahý, milujem ťa, a nikdy by som ťa neopustil. V dobách tvojich najväčších trápení a námah, kedy si videl iba jedny stopy, to je preto, že som ťa niesol.“

Margaret F. Powersová: Stopy v piesku.